

РЕШЕНИЕ

№ 5062

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2175** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявен иск от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез процесуален представител адв. Д. Г., срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменено с влязъл в сила съдебен акт Наказателно постановление /НП/ № 22-003260 от 10.03.2017 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с цена на иска 402 лв. Претендира се присъждане и на разноски по настоящото съдебно производство – държавна такса за образуването му и адвокатско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Г., която поддържа исковата молба. Съображения излага в писмени бележки. Счита, че са налице всички изискуеми предпоставки, обективирани в чл. 1 ЗОДОВ. Представя списък с разноски по чл. 80 ГПК, ведно с фактури и платежни нареждания.

Ответникът, в писмен отговор, в съдебно заседание и в представени писмени бележки, оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Счита, че ищецът не е бил задължен да ангажира адвокат за процесуалното представителство и съответно да прави разноски. Моли за отхвърляне на иска. Възражава срещу отправеното в исковата молба искане за присъждане на разноски, като счита, че с поведението си не едал повод за завеждане на делото, както и че ищецът не е посочил за какви разноски по водене на делото претендира и в какъв размер. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура поддържа становище за основателност на предявения иск.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като взе предвид релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С влязло в сила на 10.06.2019 г. Решение № 1303/01.03.2018 г., постановено по КАНД № 12962/2017 г. по описа на Административен съд-София-град, АССГ, XXI касационен състав е отменил Решение от 11.10.2017 г. г. на Софийския районен съд, НО, V състав, и е решил спора по същество, като е отменил Наказателно постановление № 22-003260 от 10.03.2017 г., на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с което на ищеца е била наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда за нарушение на чл. 12 от Наредба № 5 от 11.09.1999 г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска.

Ответникът не оспорва от фактическа страна, а и от писмените доказателства, приложени към исковата молба и съдържащи се в досието по КАНД № 12962/2017 г. на Административен съд-София-град, приети като писмени доказателства в исковото производство, се установява, че ищецът е бил представляван от адв. П. М. М., упълномощен надлежно съгласно писмено пълномощно от 29.05.2017 г. и е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 402 лева за защита по КАНД № 12962/2017 г. на Административен съд-София-град, за което е била издадена и приложена фактура № 442 от 08.11.2017 г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/ 19.05.2015 г. по т. дело № 2/ 2014 г. на ВКС и ВАС на РБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а според чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Фактическият състав на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата и общините за вреди съдържа няколко елемента, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод изпълнение на административна дейност, да са отменени по съответния ред; от тях да

е настъпила вреда, както и да е налице причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В случая, вредите се претендират от незаконнообразно наказателно постановление, с което съдът приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по смисъла на ЗОДОВ. Установено е, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено НП № 22-003260 от 10.03.2017 г., на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място]. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност.

По своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. От друга страна, издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за неизпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН представлява незаконнообразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините.

С Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е разрешен въпросът и по отношение на причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Прието е, че при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконнообразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла чл. 4 ЗОДОВ. Налице е и причинно-следствена пряка връзка между отменените наказателни постановления и направените деловодни разноски, представляващи претърпяна загуба, съизмеряваща се с паричните средства, които ищецът е заплатил, за да реализира правото си на защита срещу незаконнообразния акт на администрацията. Тези разходи са в пряка и непосредствена връзка и са извършени само по повод защитата на ищеца срещу наказателно постановление. В случай, че такова не е издадено от ответника, ищецът нямаше да направи тези разноски, съответно да претърпи имуществени вреди. Разноските са разходи по водене на делото. Разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, т.д. 6/2012 г., приложимо субсидиарно и за разноските в наказателните и административни производства.

Налице са и останалите изискуеми от закона предпоставки – причинени на ищеца

имуществени вреди и причинно следствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Както се посочи по-горе, видно от писмено пълномощно от 29.05.2017 г. ищецът е бил представляван от адв. П. М. М. и е заплатил адвокатско възнаграждение във връзка с осъществяване на процесуално представителство по обжалване на процесното НП по КАНД № 12962/2017 г. на Административен съд-София-град, като договореното възнаграждение е било в размер на 402 лева е било заплатено по банков път, за което е била издадена и приложена фактура № 442 от 08.11.2017 г. Ето защо, съдът приема, че е доказано заплащане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, отразено в представената фактура. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред, т.к. липсва специален такъв в ЗАНН или друг процесуален закон, касаещ административнонаказателните производства.

Това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищеца, представлява имуществена вреда за него. В производството по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноски в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноски срещу държавата. След като липсва процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в административнонаказателното производство от лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /в този смисъл ТР № 2/ 03.06.2009г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че предявеният иск е основателен за претендираната сума от 402 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство при обжалване на НП № 22-003260 от 10.03.2017 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място]. Вредата е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП / Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/. При липса на възражение за прекомерност, съдът не е овластен да намали размера на заплатеното адвокатско възнаграждение, заявено като вреда, чието обезщетяване се иска по реда на ЗОДОВ.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и своевременно поискани и доказани по настоящото дело разноски в общ размер от 385 лева, от които 25 лева за заплатена държавна такса и 360 лева за заплатено адвокатско възнаграждение

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – [населено място], със седалище [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 1618, район „К. село“, [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата в размер на 402 /четиристотин и два/ лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 22-003260 от 10.03.2017 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], отменено с влязло в законна сила съдебно решение № 1303 от 01.03.2018 г. на Административен съд София-град, ХХІ касационен състав по КАНД № 12962/2017 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – [населено място], със седалище [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 1618, район „К. село“, [улица], сумата от 385 /триста осемдесет и пет/ лева, представляваща направени разноски по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: